

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXV

Paříž říjen - listopad 1994

Číslo 5

Jiří Suchý

APOKALYPSA

Ten den jednou musí nadejít ! Den posledního soudu, který popisuje Apokalypsa. Apoštol Jan ho vylíčil s fantazií surrealistů a spisovatel a clown J.S. se chvil přičtení jeho listů básní velikou.

Proč jsem se jen pouštěl do četby ! Proč mi nebylo přáno ponechat si svůj privátní pohled na tento velký den ! Ano, měl jsem svou soukromou Apokalypsu, svou vlastní představu o Posledním soudu. Chystal jsem se na něj a dodnes mě děsí představa, že by k němu - jak tvrdí mnozí - nemělo dojít. Jak by k tomu přišli všichni na tomto světě ukřivdění ?

Jak by k tomu přišel třeba ten, který se jednoho rána probudil dřív než obvykle, protože do bytu mu vstoupilo několik Příslušníků. Přišli pěkně v civilu, aby před soudy budili dojem, že jsou třeba švagry toho probuzeného. A probuzený se ustrojil a slíbil manželce, že se vrátí co nevidět. Jelikož byl pak popraven, nedodržel svůj slib - nebylo to však jeho vinou.

Takový člověk se přece musí dočkat spravedlnosti ! Jestliže se ve vesmíru nemůže ztratit ani nejmenší částička *hmoty* (ve škole nám to vštěpovali), tím spíš se nemůže vytratit Spravedlnost. A proto pravím : Ten den jednou musí nadejít !

Vždycky jsem si myslel, že jednou - třeba takhle dopoledne - půjdu si vyřizovat své záležitosti a pojednou se začne stmívat. Dopoledne a kvapem. Lidí budou do sebe vrážet, protože dopolední tma je neplánována a pouliční lampy tudíž svítit nebudou. Budou padat jedovaté poznámky a dohady, kdo si tohle asi zase vymyslel.

A náhle začne svítat. Ne na východě, jako obyčejně, ani na západě, ale pěkně odprostřed. To už se Češi začnou stavět do fronty, jak tomu za léta navykli a budou spořádaně vyčkávat, co přijde.

Onoho dne se snesou andělé na naši zem a učiní to pomocí nádherných perutí. Pohled na statisíce nebeských výsadekářů bude velkolepý. Vtájející řízy starozákonních cherubů budou výsměchem téžkopádnosti pozemských nylonů.

Andělé přistanou a obklopí města a vesničky, aby se nikomu nepodařilo uniknout. A pokusí-li se člověk nečistého svědomí prorazit jejich obklíčení na základě bláhové teorie o prostupnosti průsvit-

Václav Sokol, Zvěstování

ných těl, dočká se zklamání a beton se mu bude zdát mlhou proti tvrdosti cherubínů.

A světla bude přibývat a jeho paprsky budou jakýmsi duchovním roentgenem. Náhle se pozná, kdo jaký byl a kdo za co stál. Kdo byl darebák, pocítí sám v sobě jakési peklo - ne, nepříjde do pekla, peklo přijde do něj! Není ve vesmíru místa pro tak veliké peklo, aby se v něm umístili darebáci všech dob a světů. Proto vznikne ta spousta peklíček - drobných, ale pačivých - která si sama najdou příslušná nítra, a v nich se rozžhají.

A my, spravedliví (že), budeme koukat na ty s peklím v duši, poznáme je podle kouře, který budou s bezmocným vztekem vypouštět z úst proti rozzářenému nebi a proti nám, spravedlivým nekuřákům. Někteří z nich se budou za své peklo stydět a pokusí se zatajit dech. Ale kouř si najde cestu a počne se jim valit třeba z uší, protože dech zatajit mohou, ale peklo v sobě ne.

Tento vysněný kouř, deroucí se z uší, jsem míval často na mysli v dobách Příslušníků a falešných švagrů. Tehdy taky vznikla má soukromá Apokalypsa. Avšak apoštol sv. Jan vidí věci jinak. Jeho Poslední soud se koná s velkolepou hrůzou, jakou si spisovatel a clown J.S. nedokáže vymyslet. Nevíme, ke které verzi se skutečný Poslední soud přikloní, a koneckonců není to ani důležité. Hlavní věc je, že se uskuteční. Ten den jednou *musí* nadejít, protože jak by k tomu přišli všichni ukřivdění, kdyby nenadešel!

Vyšlo tiskem v r. 1968.

(Mírně kráceno)

Zajímavosti z domova i ze světa

Rozhodnutím rady městského zastupitelstva v Praze, získala starokatolická církev za symbolické nájemné kostel sv. Vavřince na Petříně.

■ Jak nás během mše sv. dne 10. září tr. informoval Otec P. Kolář, zdravotní stav Otce J. Blahy je natolik vážný, že ve svém pařížském pobytu a studiích nemůže pokračovat.

■ Člen předsednictva KPV (Konfederace politických vězňů) Otakar Stehlík sdělil, že zločiny odpovědných představitelů KSČ nebudou potrestány, když koncem roku vyprší pětiletá promíčecí lhůta, proto poslancům parlamentu navrhl její prodloužení. S názorem, že mnohé zločiny mohou být nanejvýš zdokumentovány, KVP nesouhlasí.

■ Na žádost vedení KDU-ČSL odvolal prezident Havel z funkce ministra obrany A. Baudyš. Novým lidoveckým ministrem obrany se stal *Vilém Holář*.

■ V Lovosicích byla zahájena doprava kamiónů do Drážďan po železnici, která odlehčí neúměrně zatíženým a obtížně sjízdným silnicím v Krušnohoří. Železniční soupravy jsou odbavovány v 2,5 hodinových intervalech.

■ Loni přivezli turisté do ČR 1,4 miliardy dolarů, ale podle údajů *Českého statistického úřadu* navštívilo Českou republiku za prvních osm měsíců tr. již 66 miliónů turistů (za celý rok 1993 71,2 miliónu osob), z čehož vyplývá, že letošní rok bude finančně ještě úspěšnější.

■ Část krajanů sídlících v Chicagu se netají kritickým vztahem ke staré vlasti. Právě proto je na slavnostním obědě dne 28. září tr. v chigagském hotelu Navy Pier prezident Havel ujišťoval, že jsou "integrální součástí" české společnosti. "Nejtvrďší jádro" české komunity se však oběda nezúčastnilo.

■ Při autogramiádě J. Škvoreckého dne 28. září tr. v pražském knihkupectví *Fišer* v Kaprově ulici se chvílemi vytvořila až stometrová fronta žadatelů. Současně podepisovala svůj nový román *Hnuj země* Zdena Salivarová-Škvorecká.

■ Rádio *Svobodná Evropa* dostalo souhlas americké vlády k přesunu z Mnichova do Prahy.

■ Desítky tisíc hektarů v českém pohraničí nejsou obdělávány a leží ladem. Dochází tak k znehodnocení půdního fondu, neboť až třicet procent zemědělské půdy je zapleveleno. Zemědělští podnikatelé v současné době přicházejí k zničeným stájím a k zdegenerovaným stádům dobytka, neboť kompetentní orgány a poslanci nejsou ochotni podívat se na venkov a zjistit reálný stav.

■ Několik stovek lidí se se v Chebu zúčastnilo manifestace "proti poněmčování českých zemí".

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

● ... Extremismus se rodí z nouze ani ne tak hmotné. Spíše z manka psychické zralosti, vzdělanosti, sebevědomí a samostatnosti. Před pěti lety jsme byli svědky nenápadného zrodu politického extremismu, nyní už můžeme sledovat jeho rozpínání: Nejprve Terezín, pak Šumperk, pak Cheb... Extremisté profitují z toho, že naše společnost zatím nedovede nebo se neodvažuje včas zaujmout jednoznačný, moudrý a mravný postoj k dvěma problémům, romskému a sudetoněmeckému. Proč jsme k těmto projevům naší periferie tak málo všímaví? Vždyť říkají něco i o nás...

Petr Píhoda

● ... Jedním z dozvuků minulého režimu je dodnes v národě zakořeněná nedůvěra k Německu. Tato fungující manipulace spočívá v poničeném českém národním vědomí které je spojeno s ahistorismem, se ztracenou vlastní identitou a s hanbou několika okupací v posledním půlstoletí. Zničené národní vědomí však nelze léčit nenávisť k jinému národu. (...) Uprostřed "germánského moře" vždy existovala jasně ohraničená česká kotlina (...), o složitosti a náročnosti českého postavení v Evropě tedy nelze pochybovat. V průběhu historie zvládali však naši předkové tuto situaci spíše inteligencí než nenávisť (...). Češi a Moravané přežili se svou kulturou, jazykem, hudbou a humorem, i se svými badateli, obchodníky, objeviteli a vynálezci až do 20. století. (...) Svět germánsko-románský se dnes nachází na cestě demokracie o několik desetiletí déle a proto je zákonitě o něco dál. Tím nesmyslnější jsou hlasy, které se snaží strašit národ "agresí" nebo "revanšismem". Kromě výstřelků, existujících ve všech otevřených společnostech se současná západogeránská Evropa zbavila totalitního myšlení už v době, kdy totalita v Československu právě slavně začínala.

S. Dědinová, Německo.

● ... Jádrem napětí mezi Čechy a Němci, zesílivšího zejména po rakousko-uherském vyrovnání v r. 1867, byly navenek otázky jazykové. V podstatě sporů šlo však o rovnoprávnost Čechů s Němci ve společném státě. Velkoněmecky orientovaní rakouští Němci žádali, aby němčina byla na teritoriu Čech uzákoněna jako státní jazyk, Staatssprache. Češi naproti tomu hájili zásadu rovnoprávnosti češtiny a němčiny jako zemských jazyků a z ní plynoucí dvojazyčnost příslušných institucí.

Jeden z pokusů o smír byly tzv. punktače, jednání, která probíhala ve Vídni ve dnech 4. - 19. ledna 1890. Byla velmi úporná, ale nakonec se podařilo sjednat dohodu o 11 bodech, která byla kompromisem. Obě strany nedosáhly svého před-

pokládaného cíle, ale neúspěch na straně německé byl menší než na straně české. O výsledcích jednání rokoval 9. února sjezd německé liberální strany v Teplicích. Hlavní řečník Plener se sice vyslovil pro spolupráci s Čechy, ale v závěru svého projevu volal po německém duchu a kultuře v zemi obývané Němci a o velikém německém národě, kterému patří budoucnost. E. Strache, poslanec za Warnsdorf, o potřebě spolupráce s Čechy už vůbec nemluvil. Sjezd vyvrcholil večerní oslavou úspěchu a bojovného německví. Ve všeobecné nacionální euforii pak všichni přítomní zpívali hymnu všenečnictví - *Wacht am Rhein*. Jaroslav Opat, TGM 1882 - 1893.

● ... Němci v r. 1918 vstupovali do nového státu neradi, téměř s pocitem urážky. Vedle součtu Čechů a Slováků byli v něm jasnou početní menšinou. Kdyby existoval ideální svět, kde si lidé a národy činí jen dobré, dalo by se říci, že bylo příliš tvrdé označovat za menšinu Němce, kteří žili v Čechách už po mnoho generací. Ale samostatný stát vznikl bez účasti Němců, jinak by vůbec nebyl vznikl. ČSR se tvořila v době války, kdy Němci a bojovníci čs. osvobodovacího hnutí stáli na opačných stranách. (...) V žádném případě však nevstupovali Němci do nového státu za horších podmínek, než za jakých žili velice dlouho Češi v Rakousku. Měli demokratická práva v plněší míře, než je kdy svému obyvatelstvu přiznávala habsburská monarchie. Ale na konci roku 1918 se ocitli v nebyvalém postavení : viděli Čechy v hlavní roli, požadavek skromnosti, který na ně nová republika vznášela, se nesrovnával s jejich dosavadní vedoucí rolí v Rakousku. (...) Psychologicky by negativní postoj Němců k novému státu byl pochopitelný, ale Češi v r. 1918, už dostatečně sebevědomí, měli málo respektu k psychologii - spíše se domnívali, že založení republiky z vůle jejího silnějšího slovanského obyvatelstva je zasloužená odpověď na staletou pýchu lidí německé kultury, kteří považovali Čechy v jejich vlastní zemi za národ druhé kategorie. (...) ČSR, která jako demokratický organismus mající dobré vyhlídky na zdárný rozvoj, byla o tolik lepší než to, co přišlo a po čem Němci toužili, tj. diskriminující a vraždící německý nacismus. Němci pomohli svou neprozřetelností tento stát zničit a byli by jej zničili trvale, kdyby vítězství německého nacismu v Evropě bylo trvalé. Pro Němce byly roky 1938 - 1945 tragedií, ne však hrozbou záhuby, pro Čechy to byla doba smrtelného nebezpečí. Porážka nacismu měla pro ně význam záchrany.

Jiří Kovtun.

● ... Moje knížka narušuje výkladové schéma sudetoněmecké historie, jak je předkládá *Krajanské sdružení*. V ČSR byli Němci podle tohoto schématu utlačováni, takže připojení k Říši v r. 1938 uskutečnilo nespelněné tužby roku 1918. Za to, že o půl roku později obsadil Hitler zbytek ČSR, sudetští Němci nemohli, přesto byli v r. 1945 bezprávně a násilně vyhnáni. Vinu na sudetoněmeckém osudu nesou Češi, tvrdí proto *Krajanské sdružení*. Jak jsem poznala v mnoha rozhovorech, asi 10 % sudetských Němců zastává podobná stanoviska.

Reakce na "české utlačování" je ze sudetoněmecké strany neadekvátní. Většina lidí z nejstarší generace říká : "Vycházeli jsme spolu dobře, dokud nepřišli Hitler a Henlein." Přitom odsun nelze posuzovat měřítky dneška, ale situací po válce. Odsun je jejím důsledkem, neboť umožnila získat zkušenosti s nacismem. Dokonce i Churchill považoval transfer obyvatelstva za nejlepší řešení poválečných národnostních problémů. Tím poválečné násilí neomlouvám, je skutečností, že Češi duchu násilí podlehli ; je to naše hanba, naše selhání. Ovšem po válce nebyli Němci vyhnáni jen z ČSR, ale také z Maďarska, Polska a Jugoslávie - celkem 13 miliónů lidí. Mluví se ale jen o odsunu z ČSR. Poláci se tomuto tématu dokázali elegantně

vyhnout. Svou nešikovností dodala nová čs. moc po listopadu 89 *Krajanskému sdružení* na významu, které do té doby nemělo. Politování prezidenta V. Havla nad odsunem hned po převratu bylo úctyhodné gesto, ale politicky chybné. Podstata této chyby nespočívá v nějakém zásadním rozporu mezi morálkou a politikou, ale v nedodržování různých formálních rovin. To, co může říct intelektuál V. Havel, nemůže říct stejnými slovy V. Havel jako hlava státu. Jinak dojde ke zmatení jazyků. Přesně to se stalo: *Krajanské sdružení* si vyložilo politování nad odsunem tak, že Praha přistupuje na sudetoněmecké stanovisko se vším všudy, že přijímá jejich ideologicky zkreslené schéma.

Alena Wagnerová,

autorka knihy monologií sudetských Němců ODSUNUTÉ VZPOMÍNKY.

● ... Do zahraniční politiky Německa se tu promítá to, co chci nazvat "německý archaismus". Ústavní zákon č. 116 definuje občanství jako příslušnost k německému kmenu, cizinec se tedy může stát občanem jen tím, že je uznán za "poněmčelého". Symbolem tohoto pojetí občanství je holocaust, v němž archaičtí Němci vraždili Němce moderní, totiž Židy, jejichž němečtví bylo kulturní a občanské, ne kmenové. Je to právě německý archaismus, kmenové pojetí státu, co vyvolává strach z Němců, neboť proměňuje každou německou menšinu v hrozbu pro svrchovanost státu, na jehož území žije. Masová občanská nelояálnost německé menšiny v ČSR státu sice kmenově cizímu, ale občansky lepšímu než bylo nacistické Německo, byla i politickým důvodem odsunu.

Prof. Václav Bělohradský, Terst a UK Praha.

● ... Mezi Čechy a Němci neexistuje otázka hranic - změnu hranic nepožaduje žádné sudetoněmecké vedení, natožpak německý stát. Hovoří-li sudetští Němci o právu na vlast a na návrat, mají tím na mysli individuální práva, nikoliv kolektivní právo národnostní skupiny. Zřítí se práva na vlast a na návrat by znamenalo uznání platnosti dekretů o vyhnání. Domnívám se, že z praktického hlediska by však toto právo nebylo využito ani z jednoho procenta, neboť by to pro navrátilce znamenalo sociální sestup a návrat do ciziny.

Rudolf Hill (1923 Aš), Mnichov.

● ... Žádná seriózní politická síla v Německu nemá radikální sudetoněmecké požadavky ve svém programu. Neříkám, že bychom neměli hledat nějakou formu smíření s našimi někdejšími krajaný. Můžeme ale jednat jen o tom, co je v rámci sudetoněmeckého spektra demokratické, s henleinismem, tímto pokusem o etnickou čistotu Čech však smír nepotřebujeme.

J. Gruša, velvyslanec ČR v Bonnu.

● ... Násilné chování českých policistů v našem celkovém společenském kontextu (Zimmer frei) dosti přesně zapadá do obrazu Čecha jako vychytralého lokaje, který si svou méněcennost kompenzuje občasnými návaly hrubosti. Obdobně přezíravost a nespoutanost německých turistů koresponduje s představou Němce jako toho, kdo si svou zakomplexovanost musí stále odreagovávat panovačností a pohrdáním druhými. Pracovat na tom, aby tyto letité představy vymizely, je dlouhodobý úkol nás všech.

Richard Stend.

● ... Poslední a největší z trosek komety *Shoemaker-Levy 9* dopadl v polovině července tr na povrch Jupitera, největší planety naší sluneční soustavy, o dvanáct minut později než odhadli astronomové. Kosmický balvan o průměru větším než jeden kilometr vyvolal nevidaný ohňostroj a zanechal za sebou kráter, jehož rozměry jsou větší než rozloha evropského kontinentu.

Leckoho při té příležitosti mohou přepadnout obavy z planetární katastrofy. Po-

měrně nedávno se "těsně" kolem Země mihl asteroid 1989 AC o průměru pěti kilometrů, který broudí kolem Země každé čtyři roky ; v září 2004 dokonce s největším přiblížením na 1,5 miliónu kilometru. Kromě asteroidů jsou tu ještě komety : 14. srpna 2116 dorazí ledová koule *Swift-Tuttle* o průměru 10 km do takové blízkosti Země, že katastrofální srážku nelze úplně vyloučit. (Pravděpodobnost je 1 : 10 000). Nebezpečnější jsou však tělesa, o nichž se neví. Mezi Marsem a Jupiterem obíhají statisíce objektů malých rozměrů, které vlivem gravitačních poruch vybočují ze svých drah a po delší době mohou zkřížit dráhu Země.

Pokud se do Země třetí tělesa o malém průměru (několik desítek metrů), rozpadají se a zanechávají na obloze svítivou stopu. Katastrofu by však způsobily asteroidy o průměru přes jeden kilometr. Masy prachu by mohly nezvratně změnit klima a chemické složení atmosféry, pád do moře by vyvolal potopu biblických rozměrů. Doseťkilometrový asteroid by patrně vyhladil veškeré lidstvo. Míra pravděpodobnosti však uklidňuje, lze soudit, že těleso větší než 1 km zasáhne Zemi jednou za milión let. Nicméně se o možné obraně začalo uvažovat. Skupina amerických vědců kolem NASA navrhuje zřídit pozorovací stanoviště, která by byla schopna upozornit na nebezpečí 25 let před předpokládaným střetem. Jiná skupina vědců hovoří o vesmírných odpalovacích rampách s jadernými raketami, které by asteroid rozbitly nebo změnilly jeho dráhu. Důsledky radioaktivního spadu lze ovšem těžko odhadnout.

100 + 1. /94.

Četli jsme knihu

Vladimír Neff ZLÁ KREV

V r. 1960 vydalo nakl. Čs. spisovatel v Praze.

V osmdesátých letech rozhořela se nanovo s nebývalou prudkostí řevnivost, v sedmém desetiletí utichlá, mezi oběma kmeny žijícími v naší zemi, mezi německou menšinou a českou většinou. Zatímco osídlenců německých provincií v druhé půli století spíše ubylo, českého obyvatelstva koruny Svatováclavské přibýlo téměř o tři miliony, poněvlaste proletářů ovšem, kteří nenalézajíce doma obživu, hrnuli se jako velká voda do průmyslových krajů německých, a hladově, nenáročně, zato velmi dovedně a přizpůsobivě, sťáčovali všude, kam přišli, průměrnou sazbu mezd ; odtud obnovená řevnivost, která postupem času rostla v nenávisť, ano až v zuřivost. (...)

Když císař František Josef První povolil (1881), aby pražská universita byla rozdělena na dvě půle, německou a českou, byla radost Čechů poněkud předčasná, neboť vídeňské sněmovny, poslanecká a panská, se císařovu reskriptu postavily ostře na odpor. Zatímco v hlavním městě rakouské velebě probíhala klání mezi centralisty, kteří tvrdili, že císař nemá právo o své újmě zřizovat university, a mezi autonomisty, kteří tvrdili opak, do pražských ulic vtrhli buršáci, aby organizovaným pořádkem výtržností a provokací proti české stanovisko podpořili.

Kdo byli buršáci? Údově burschenschaftů, studentských spolků, nesených ideou velkoněmeckou, myšlenkou velikého jednotného Německa, včetně Čech a Moravy. Němečtí profesori pražské university, této "první vysoké školy založené na německé půdě" je v těchto názorech podporovali. "Německý student v Čechách má povinnost hájit jménem a krví čest university, německé vědy a německého národa", proml při výroční slavnosti slovně botanik profesor Moritz Willkom.

Hlavy hrdě vztyčené, na tvářích mensury, to jest sečné rány ze soubojů, stuhly s

velkoněmeckými barvami napříč přes prsa, hole s kulatým bílým knoflíkem v rukou, takto se buršáci procházeli po Příkopech, po Václavském náměstí, po Ferdinandově třídě jen zřídka samotní, a jejich řízné "heil, heil!" jimž se pozdravovali, pronihalo hlukem ulic hůř než praskání kočovských bičů. Na svých bumlech se snažili zabrat co největší šíři chodníku, aby se jim chodci musili vyhýbat. Nevyhnu-li se kdo, měli to za provokaci, již trestali ranami holí, a postavil-li se na odpor, hned volali policii a dávali drzého výtržníka sebrat. Jejich noční zábavy byly rozmanité. Zhášeli lucerny, kradli ze staveníšť výstražné svítilny a nosili je jako lampióny, snímali a odnášeli firemní štíty, demolovali trafiky a budili spící občany zpěvem pijáckých písní.

Bylo věci cti každého buršáka, aby aspoň jednou denně zneuctil a urazil člověka české národnosti nebo šlápl aspoň jednomu Čechovi na nohu, pokud by se aktivně nezúčastnil podniku vážnějšího, jako bylo pořádání kočičích koncertů pod okny známých politických osobností, výtržností v Prozatímním divadle, malba nápisů Doli s Čechy či Pryč s českou opičí bandou na zdech nebo shazování osamělých chodců do řeky.

Snadno si lze představit, že čeští obyvatelé nemohli k této činnosti zůstat lhostejní. Pozorujice, kterak šik šesti buršáků smetá s chodníku pasanty a provolává přitom Bismarckovo heslo: *Wir Deutsche fürchten Gott, aber sonst nichts in der Welt*, což značí, že Němci se bojí Boha, ale jinak ničeho na světě, pojali k nim Pražané oněch časů nenávisť, jakou býk v aréně chová k rudému plášti, nenávisť správnou a zdravou, protože nenařízenou shůry.

Dopisy

... V září 1938 jsme ještě doufali, že Mostecko, které bylo převážně české, zůstane Československu. Ale po Mnichovu došlo i na vyloženě české obce. Byli jsme připraveni se vystěhovat, ale nebylo kam. Celé naše příbuzenstvo žilo zde, a tak nám nakonec nezbylo než zůstat.

České školy byly uzavřeny, až teprve koncem roku 1938 nás vyzvali ke školní docházce. Tím jsme se stali opět - po studiu na gymnáziu v Mostě - žáky obecné školy, tentokrát však s německým vyučovacím jazykem, jejímž ředitelem se stal bývalý řídící německé školy Franz Drescher a ten si dobře pamatoval, kteří kluci se prali s německými školáky. Seděli jsme v lavicích po čtyřech a po vyučování jsme ještě museli chodit uklízet do suterénu, kde byly mj. shromážděny české knihy z bývalé veřejné knihovny, určené k likvidaci. Ty jsme kradli a vynášeli je pod svetry.

(...) V té době rodiče optovali pro ČSR a získali domovskou obec v jejím zbytku, čímž však ztratili volební právo na území Sudet. A tak - když jsem v roce 1941 dostal z obecné školy propouštěcí vysvědčení, nesměl jsem na žádnou další školu nebo do učebního poměru. V září jsem tedy nastoupil jako pomocný dělník do autodílny v Mostě s pracovní dobou 70 hodin týdně a s povinností napracovávat polední přestávku. Tam jsem setrval až do konce války.

O německé škole a výchově až někdy jindy, to by chtělo samostatnou kapitolu. Teď jen krátce: Všichni naši bývalí spolužáci, kteří zde zůstali, se za okupace chovali výborně. Naše řady však natolik prořídly, že byly sloučeny nejen naše bývalé třídy V.A a V.B, ale i ročníky 1926, 1927 a 1928. Současně k nám přibývali Němci, jejichž IQ nestačil na měšičanku v Litvínově. To byla pro nás nejhorší doba. Nesměli

jsme ani mezi sebou mluvit česky a za každý prohřešek následoval tělesný trest. V případě, že se viník nepřiznal, bil učitel celou třídu, až mu z rukou tekla krev. Ty vzpomínky by stačily na celou knihu... Z Mostecka.

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli

Černá	Homych A.	Mares
Dolgorouky-Scherrer	Knopová	Skalská-Severac
Dorlier	Korecká	Vrla
	Kotrč	

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Když po Anschlusu umožnili Freudovi odjet z Vídně do Anglie, Gestapo si od něj před odcestováním nechalo podepsat prohlášení, že se k němu chovalo naprosto korektně. Podepsal a připsal: *Mohu Gestapo každému vřele doporučit.*

... Sigmund Freud.

"Niméné - elektrické křeslo vás nemine", usmál se smílivě. ~ "Roztrhám tě na tisíc kusů", upřesnil. ~ "Omluvte, prosím, zhoršenou kvalitu obrazu", protáhla obličej. ~ "To zas bude clo", pronesl. ~ "Kam s tím piánem, šéfe?", vytáčeli se.

Z ČESKÉHO TISKU:

... Alena Vostrá, Lingvistická cvičení.

◆ Když paní Valoušková v pražské pobočce České spořitelny hlásila krádež bankomatní karty, dostalo se jí od pracovnice za přepážkou ujištění, že je zbytečné blokovat kvůli ztrátě účtu. Poslechla, a měla štěstí: když do týdne zloděj vybral "jen" dvakrát tolik než měla uloženo, spořitelna poté, co zjistila schodek, zablokovala kartu sama.

◆ Po bývalém viceprezidentovi banky Bohemia Jiřím Čadkovi (viz Oběžník 3/94) je Antonín Moravec, majitel Kreditní a průmyslové banky dalším bankéřem, který se vyhýbá policejnímu vyšetřování útekem do ciziny. Bankovní znalci nedokáží určit, zda je pan Moravec grandiózní podvodník nebo nezodpovědný podnikatel, který nezvládl vedení banky. Jeho banka neměla prakticky žádné finanční zdroje a žila pouze z peněz, jež si vypůjčovala od jiných peněžních ústav (od devíti bank celkem 2,6 miliardy korun). U KPB si otevřeli účet pouze čtyři drobní střídalové.

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:

*O své peníze
můžeme být okradeni všude -
i v bance.*

Attention, changement d'adresse: CENTRE SEVRES
35, bis rue de Sèvres 75006 PARIS, tél. 44 39 75 00

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne

Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris